

структурованих знань про історичний процес, створює умови для глибокого розуміння закономірностей історичного розвитку. Тому вчитель, готуючись до уроку історії з використанням краєзнавчого матеріалу повинен враховувати дійсність подій, які відбувалися у краї, доступність матеріалу, вміння правильно використовувати наявний матеріал під час уроку, цей матеріал повинен відповідати завданням і змісту шкільного курсу історії України.

Література

1. Возна З.О. Історичне краєзнавство / З.О. Возна. – Умань: РВЦ «Софія», 2007. – 159 с.
2. Жук Л. Використання краєзнавчих матеріалів у процесі навчання історії / Л. Жук. // Історія України. – Жовтень 2006. – № 37. – С. 13 – 17.
3. Иванов П.В. Основы школьного краеведения / П.В. Иванов. – Петрозаводск, 1977. – 86 с
4. Крачило М.П. Краєзнавство і туризм: навчальний посібник / М.П. Крачило. – К.: Вища школа, 1994. – 191с.
5. Методика историко-краеведческой работы в школе: Пособие для учителей. / Под ред. Н.С. Борисова. – М.: Просвещение, 1983. – 223 с.
6. Пометун О.І. Методика навчання історії в школі [Навчально-методичне видання] / О.І. Пометун. – К.: Генеза, 2009. – 328 с.
7. Треф'як Я. Методика краєзнавчої роботи в національній школі / Я. Треф'як. – Івано-Франківськ, 2002. – 110 с.
8. Цвікальська Г.О. Використання художньої літератури на уроках історії / Г.О. Цвікальська. – К.: Вища школа, 1958. – 124 с.
9. Шеремет М. Краєзнавчий матеріал на уроках історії України / М. Шеремет. // Історія в школі. – 2001. – № 11-12. – С. 55-59.
10. Шимон Ю. Використання краєзнавчого матеріалу на уроках історії України / Ю. Шимон. // Історія України. – 2011. – № 10. – С. 9-12.
11. Шрамченко О. Краєзнавство як складова змісту шкільної історичної освіти України / О. Шрамченко. // Історія в школі. – 2012. – 31. – С. 7

Марфіч С.В., Штайнер Т.В.

Особливості викладання технологій в'язання у закладах середньої освіти

В'язання - один з найбільш старовинних видів декоративно-прикладного мистецтва, який існує більше трьох тисяч років. Ручне в'язання дозволяє виразити свою індивідуальність, задуманий образ за допомогою вибору фактури і кольору пряжі, її переплетень, оформлення і фасону виробів.

При в'язанні виробів припустимий тісний взаємозв'язок стилів, візерунків, сполучення спиць і гачка. Але все ж рекомендуємо виявляти почуття міри, тому що кожна деталь повинна бути значущою і на своєму місці, щоб ваші моделі не виглядали безглуздо або неакуратно виконаними [1].

При організації кабінету для занять в'язання можна рекомендувати наступне. Для забезпечення нормальних умов роботи площа приміщення для гуртків в'язання повинна бути не менше 2,5 м 2 на людину. Загальне освітлення кабінету краще

забезпечувати люмінесцентними лампами, вони створюють освітлення, близьке до природного світла, що важливо при підборі ниток для в'язання. В оформленні кабінету велике значення має фарбування стін, колір завіс, меблів. Стіни кабінету рекомендується фарбувати у світлі тони. Це сприятливо діє на зоровий апарат і, крім того, сприяє збільшенню загальної освітленості приміщення. Необхідно, щоб навчальне обладнання приміщення для занять включало комплект меблів, інструменти, пристосування, наочний і інший матеріал, потрібний для занять в'язанням.

У кабінеті потрібні дошка для демонстрації схем, ескізів, малюнків і т.д., екрани для показу презентацій. Зручна в роботі двостулкові дошка-екран. Внутрішня сторона її пофарбована у білий колір. Вона використовується як екран, а зовнішня - кольорова (зелена або коричнева) - для виконання графічних робіт [2].

Уздовж однієї зі стін (протилежного вікна) необхідно помістити постійну виставку дитячих робіт, відповідну темі року. Це найкраще зробити в застаклених вітринах, щоб оберегти вироби від запилення. Нижню закриту частину вітрин шаф можна використовувати для зберігання матеріалів для роботи, зразків виробів, наочних матеріалів, інструментів і пристосувань. Ножиці, голки, спиці, шильця, олівці, пензлі й інші дрібні пристосування краще зберігати в окремих скриньках, щоб при необхідності не витратити час на їх пошуки. Розміщення кожного виду допомог, інструментів і пристроїв в певному місці, забезпечити їх швидку роздачу на занятті. Комплекти дидактичних матеріалів зручно зберігати в окремих папках за темами занять.

Сучасне оснащення кабінету вимагає технічних засобів навчання. Необхідно мати комплекти слайдів за темами, відеофільми, розробки навчальних занять. Оформляти кабінет треба продумано, враховувати колірні поєднання окремих елементів, масштабність. Розміщувати меблі, декоративні прикраси, квіти, оформляти вітрини потрібно таким чином, щоб у цілому в приміщенні було зручно і приємно працювати. Оформлення має сприяти вихованню доброго смаку у гуртківців.

Застосування наочних посібників займає велике місце в процесі занять. Наочні засоби дозволяють дати учням найбільш повне уявлення про будь-які вироби, зразки і сприяють більш повного освоєння матеріалу. Наочні посібники використовують також при поясненні нового матеріалу, різної технології.

Навчально-наочні посібники повинні бути підготовлені з кожної теми заняття. Постійно діюча виставка в кабінеті є почасти і наочним посібником. До кожної теми треба мати готові вироби для показу їх дітям. Ці вироби виконуються гуртківцями в плані громадської корисної праці.

Заняття в гуртку проходять успішно лише в тому випадку, якщо діти зацікавлені, захоплені роботою. А це можливо при гарній організації роботи і продуманою методикою проведення занять.

Різні методи і дидактичні прийоми навчання використовуються керівником на заняттях у різних поєднаннях залежно від поставлених перед навчанням завдань. Основне місце на заняттях відводиться практичній роботі.

При виборі форми організації гурткової заняття необхідно керуватися тим, як вона сприяє досягненню його мети. При повідомленні гуртківцям нових знань, передбачених програмою, найбільш зручною є фронтальна організація роботи учнів, так як педагог має можливість керувати одночасно всією групою гуртківців, організовуючи репродуктивну або частково-пошукову діяльність, тим самим полегшуючи методичне керівництво навчальним процесом. Однак при виконанні практичних робіт забезпечити фронтальність тривалий час важко, так як гуртківці виконують різні роботи [3].

З окремими гуртківцями, які самостійно розробляють об'єкти праці, вивчають літературу, готують доповіді та повідомлення, застосовується індивідуальна форма організації заняття. При цьому найбільш повно враховуються інтереси, рівень підготовки і схильності дитини.

Можливе використання і нетрадиційних форм гурткових занять. У рамках зазначених форм організації занять гуртка «В'язання спицями» з метою розвитку пізнавальної активності учнів застосовуються такі методи.

Пояснювально-ілюстративні методи - це бесіди, розповідь, презентація, демонстрація. За допомогою даних методів не тільки для повідомляються нові знання, а й створюється у гуртківців певний емоційний настрій, роблячи тим самим їх активними співрозмовниками з тієї чи іншої теми.

При освоєнні техніки в'язання спицями необхідно застосовувати репродуктивні методи, що включають спільні дії керівника та членів гуртка по відтворенню виробів в малюнках, кресленнях, моделях, схемах.

Важливим методом при роботі гуртка «В'язання спицями» є і алгоритмічний метод. Для кращого запам'ятовування послідовності в'язання спицями доцільно використовувати алгоритми дій, які підносяться у вигляді технологічних карт.

З метою розвитку творчих здібностей учнів важливо використовувати евристичні та пошукові методи навчання. Необхідно створити умови для розробки учнями власних виробів та схем їх виконання, самостійного визначення послідовності в'язання запропонованого виробу.

Отже, для проведення занять «В'язання спицями» можна обрати і довільно варіювати будь-якими із запропонованих методів, які найбільш прийнятні для конкретного випадку [2].

Для стимулювання у гуртківців позитивного ставлення до занять рекомендуються спеціальні методи і прийоми: створення на занятті цікавій творчої обстановки. Педагог наводить цікаві приклади і факти, які стосуються досліджуваним явищам, активізує розумову діяльність за допомогою різноманітних прийомів: постановки проблемних питань, вирішення евристичних задач, елементів гри, розповідей про життя та діяльність відомих вчених, конструкторів, винахідників і т.д.

Широке використання порівнянь і аналогій. Систематичні ознайомлення з новинками журналів мод і спеціальної літератури [4].

Організація навчальних дискусій, створення проблемних ситуацій. Гуртківцям пропонують висловлювати свою думку про причини того чи іншого явища або проблеми, обґрунтувати його, після чого проводиться обговорення.

Створення ситуації успіху на занятті шляхом надання диференційованої допомоги різним гуртківцям, які виконують роботи однакової складності, та їх заохочення. На заняттях завжди є можливість когось з учнів похвалити за точність, акуратність, економію матеріалів і т.п. [5].

Таким чином, методи навчання у гуртках можуть бути різними, використовуватися в комплексі. Велике значення для правильного вибору їх має гарне знання програми, технологічних особливостей виготовлення виробів і тих вимог, які можна визначити гуртківцям. Методи і прийоми, що допомагають гуртківцям в засвоєнні матеріалу, залежать від особливості та специфіки кожної групи, тому керівник гуртка повинен постійно вдосконалювати.

Література

1. Антонович Г.А. Декоративно-прикладне мистецтво / Г.А. Антонович, Р.В. Захарчук-Чугай, М.Г. Станович – Львів: Світ, 1993. – 273 с.
2. Гукасова Л.М. Методика трудового обучения / Л.М. Гукасова – М.: Просвещение, 1992. – 352 с.
3. Кобрій О. Методика позаурочної діяльності / О. Кобрій, М. Чепіль – Дрогобич, Відродження, 1999. – С. 21-25.
4. Сухомлинська О.В. Теоретичні основи виховання і діяльності позашкільних закладів / О.В. Сухомлинська. // Початкова школа. – 1995. – № 1 – С. 28-30.
5. Тименко В.П. Гурткова робота з трудового навчання / В.П. Тименко. // Початкова школа. – 1996. – № 3 – С. 33-39.

Скирда М.В., Яновська Л.Г.

«Школа майбутнього» як складова нової освіти України

У сучасній Україні, реформування системи освіти є обов'язковим і невідкладним кроком вперед. Зараз, освіта стрімко розвивається, намагається йти вперед, встигати за науково-технічним прогресом і усі знання, які необхідні для успішного формування особистості можна і необхідно передавати системно і цілісно за короткий відрізок часу у динамічному ритмі.

Сучасний етап реформи «Нової Української школи» зумовлює необхідність зміни структури освітнього процесу, організаційного та матеріального підходу, більш активних методів навчання, спрямованих на творчий розвиток як учнів так і вчителів, формування покоління з високою ерудованістю та знанням технологічних особливостей свого часу.

Саме такий варіант і пропонує система «Школи майбутнього».

Теоретичні основи і аспекти цієї направленості добре висвітлені у працях як зарубіжних так і вітчизняних педагогів, а саме: В. Моляко, Б. Сазонова, І. Дичківської, І. Підласого та ін.